

thăng-tiên

DEPT 15-11
no 46363

BÁO HƯƠNG - ĐẠO MỖI THÁNG HAI KỶ

NHÀ BÁO : 55 PHỐ JAMBERT — HANOI

Năm 1, số 5

3 XU

5 Janvier 1936

805011865

BÚC THU' CỦA LÃO SU'

Một năm nay tôi đi quá một vòng quả đất, đã thăm được rất nhiều H. Đ. S. nhiều giống khác nhau, tôi tin được hẳn rằng: cái tôn chỉ cao thượng, các phép tắc của chúng ta có thể dù đông, dù tây, dù dân đã khá cao, dù dân chưa tiến, cũng có thể dùng được. Thế này thì ta có thể tin được rằng công việc của chúng ta cùng với việc của đoàn nữ-sinh H. Đ. có thể làm cho các giống hiểu nhau, đem lại cho thế giới cuộc thái bình vững vàng.

Trại họp các lão sinh và buổi họp (2 năm một) của ủy viên khắp thế giới ở Suède đã bước được một bước chắc chắn trên đường thái bình ấy.

26 nước, 3.000 lão sinh đã họp ở Ingaro (Suède) trong tháng Aoút, để mong hiểu nhau, biết cách sống của nhau, yêu nhau, cùng nhau nghĩ cách để tránh hai cái nạn lớn: thiếu việc làm và binh hỏa. Đó thực là một cái chứng cứ hiển hiện của lòng vạn quốc yêu nhau.

Trong khi ở Ingaro có trại thì ở Stockholm cũng 33 nước gửi hơn trăm đại biểu họp, để bàn bạc về các phương pháp H. Đ. Ai cũng phải nhận rằng anh em ở đời chỉ có NGHỊ LỰC mới tránh khỏi được những cái hư hỏng. Vậy mục đích của chúng ta là rèn nghị-lực, cho anh em thấy hiểu một cách ngay thẳng, vui vẻ để thắng những khó khăn, hết lòng giúp đời. Họp bàn rất vui vẻ; thật là một cuộc gặp gỡ của mấy người bạn cũ chớ không phải một kỳ hội nghị «chính thức» của các nhân viên «chính thức». Vì vậy mà xem được rộng, thấy được xa.

Tôi mong rằng tất cả những cuộc hội họp trên thế giới đều hòa vui như vậy. Ngày kia những người đã qua phép giáo dục H. Đ. lớn lên, bắt tay làm việc, tôi chắc được như vậy.

BADEN POWELL OF GILWELL
(dịch trong tập Jamboree)

LÃO ĐOÀN SINH

« Sống lâu lên lão làng »

Tha hồ mà ăn trên ngồi chốc ».

Trong thế-giới Hương-đạo lại không thể. Sói còn phải « hết sức », đoàn-sinh phải « sẵn sàng »; hết sức sắp sẵn sàng thì bây giờ vào lão-đoàn trăm ngôn là « giúp việc ».

17, 18 tuổi, tập học đã khá, tính nết gần thành, nghị-lực đang mạnh, lão đoàn sinh phải bước một chân vào đường đời, vào đề làm việc, đề giúp tất cả mọi người.

Theo một phương pháp từ nhỏ đến lớn, vì vậy đoàn H. Đ. ít khi nhận một đoàn sinh vào thẳng lão-đoàn. Trồng, phải trồng cây có rễ.

17, 18 tuổi, anh em đứng dữa vũng trời, mở mắt thấy bao nhiêu đường rộng rãi, bao nhiêu cảnh đẹp, cũng thấy bao nhiêu hang hố tối tăm, bao nhiêu điều đau khổ. Phải đi trên những đường rộng và thẳng, tránh những hang tối, phải biết hưởng cảnh đẹp trời đất, và nâng đỡ những người khốn nan. Lúc này là lúc anh em phải biết tự do làm việc nhưng cũng còn cần người chỉ bảo. Lúc này là lúc bài học đến phần thực hành Song đây sẽ chờ nên người có ích.

Người có ích là người giúp được đời, vì vậy công việc của lão đoàn cốt nhất ở tập giúp việc.

Lão đoàn sinh có thể giúp đỡ người ốm trong các nhà thương, làm đồ chơi cho trẻ nghèo, tổ chức cuộc vui trong các nhà làm phúc, thăm các xóm nghèo nàn, sửa sang cho những xóm ấy thêm vệ sinh, tìm trẻ lạc, làm cầu làm quán, giúp việc đồng áng lúc ngầy mùa

Baden Powell huấn tước nói rằng: « Lão đoàn sinh là những người có thể giúp việc người, những người đã tập học đủ đề giúp việc. »

HỒ-SỨC

XIN ĐỀ Ý 1 Kỳ này in hà tiện một tí để đến số 6 ra số

ĐẶC BIỆT VỀ TRẠI HỢP BẠN NAM - KỲ

2. Hãy đợi xem một lối học chữ Morse rất dễ của ông N.g.Th.

3. Đòi của H. Đ. thi xuân suốt năm nên T. T không ra số xuân riêng, nhưng mỗi năm sẽ có mấy số đặc-biệt như trại hợp bạn. Thẻ dục, đoàn quán, thủ công, diễn kịch, v. v.

Cappy

Tulipier de Cappy

Recit de la 45 ième Cappy du 23 Juillet au 3 Août 1935

(suite)

Vieux sanglier à Cappy

dessus d'un monticule éclaire les grands arbres et forme de vastes ombres diaboliques Arrêt, nous nous groupons. silence . . . seul le crépitement lointain du feu . . . une colonne d'étincelles monte sous la voûte des futaies . . . silence encore.

Soudain une voix grave remplit l'air là-haut la silhouette du Grand Sachem se détache sur la lueur. La voix monte . . . « silence dans les taillis . . . » « qu'on soient tous recueillis . . . » . . . La voix se tait, silence encore

Chacun comprend l'importance du moment et est saisi par la majesté impressionnante des lieux.

« Que les jeunes hiboux de leur vol silencieux accourent autour du feu du conseil . . . »

Que les jeunes chevreuils aux pieds agiles bondissent . . .

Que les hirondelles ouvrent leurs ailes . . . »

et nous voilà autour du grand brasier pétillant sur un tas respectable de cendres accumulées par 44 périodes

« Que les Grands Sachems vénérables viennent prendre place au Grand Conseil du feu . . . »

Et alors gravement gravissent la pente : Wébé, imposant patriarche sagement drapé, leur Rouge toute calme dans sa grande couverture rouge, Loup rieur, etc . . .

Nous voici tous réunis. Lama dirige et la cérémonie commence brusquement par le chant « Ça y est tout le monde est là ». Nous nous déridons par de petites scénettes improvisées après le dîner :

Le Roi Arthur et le Barbier de Séville.

Enfin le sérieux revient. Wébé se lève, prend un tison en-

Sous les grands arbres, en silence, nous suivons à tâtons notre guide Wébé drapé dans des couvertures ou de vastes manteaux, abrités des larges ailes de nos chapeaux nous formons des ombres mystérieuses de conspirateurs. Au détour d'un petit sentier, une vaste lueur au

core brûlant et trace en travers du sentier que nous avons gravi un large trait « Chemin à ne pas suivre ».

Il nous invite à enlever tous nos insignes et remet à chacun le fameux foulard gris de Cappy. Il n'est plus de chefs, commissaires, instructeurs, éclaireurs mais seulement 3 patrouilles.

La 45ème Cappy est officiellement ouverte.

Pour la durée de la période le chemin barré nous sépare du reste du monde de ses frivoles distractions. Le travail va commencer, nous vivrons 10 jours d'activités et d'esprit scout oubliant la fièvre mondaine du dehors.

Lorsque le chemin s'ouvrira à nouveau il faut que nous sentions en nous brûler un feu ardent de fraternité tout en ayant acquis les moyens de le faire rayonner autour de nous.

Les chants fédéraux E D F et E U terminent le Conseil. Au travail !

PREMIERE NUIT DE CAPPY. - Le retour du feu de camp est grave.

Nous gagnons nos tentes où rapidement à cause de l'heure avancée nous nous glissons sous nos couvertures. Il fait déjà frais et les 3 épaisseurs de laine plus la pélerine sont bien appréciées. La lampe éteinte, quelques voix se font encore entendre pour échanger des impressions. Pas longtemps car Grand Lama vient par l'interstice des toiles nous rappeler au respect du sommeil des autres.

24 JUILLET Qu'il fait bon sous la tente ! Petit à petit le jour qui déjà traverse les toiles les rendant diaphanes, fait ouvrir les yeux aux plus âgés. Middelcer le premier a déjà réuni tous ses esprits ; pendant que nous sommeillons encore il rumine et calcule sur la présentation de patrouille. C'est le vieux cerf veillant sur ses jeunes chevreuils... Les bonjours se succèdent si cordialement qu'il semble que nous nous connaissons depuis très longtemps. Bientôt toute la patrouille des chevreuils est réveillée et s'étire seul Renard joyeux sous ses couvertures n'a pas encore fait le moindre geste.

7 heures. Un coup de corne : c'est le lever et le rassemblement pour la séance de gymnastique. Nous bondissons en petite culotte de sport, la fraîcheur du matin nous pique et nous stimule aussi c'est en véritable trombe que nous traversons le camp jusqu'au plateau d'éducation physique.

Loup rieur nous attend, j'admire sa structure ! musculature ferme, bien proportionnée pas de gros paquets disgracieux de biceps comme chez beaucoup d'athlètes spécialisés des bras (boxeurs lutteurs) mais au contraire l'athlète complet au corps splendide respirant la force, l'adresse et la santé. Bel échantillon de ce que rend la méthode Hébert, le regard droit et franc on le sent sûr de lui et confiant dans ses forces. Nous en aurons un exemple dans quelques jours lorsque, Loup rieur se perçant le pied par mégarde avec un javelot sera remis de sa blessure si rapidement que ses cours du matin n'en souffriront pas et

que son pansement sera enlevé avant notre départ. Pouvait-on donner un plus beau modèle et combien un si vivant exemple est un stimulant. Quelle admirable force au service du Bien si tous les garçons du monde en bons éclaireurs soignaient ainsi leurs corps ! Quel beau socle pour l'esprit Eclaireur que des corps d'athlètes !

En quelques minutes nous sommes rassemblés, les derniers les yeux encore pleins de sommeil. Un, deux tours du plateau au pas gymnastique nous réveillent définitivement tout en nous divisant en 3 vagues. Ensuite chaque vague à part nous faisons de la marche athlétique. La première parcourt tout le plateau, la 2ème dont je suis se contente des $\frac{3}{4}$ tandis que la 3ème effectue à peine la moitié.

Ces deux marches nous ont mis en train, nous voilà prêts pour de plus durs efforts. C'est d'abord la course à cloche pied : moitié du parcours d'un pied, moitié de l'autre ; puis la course à 4 pattes ; puis la course aux obstacles. Cette dernière est très variée, ce sont de petits murs à sauter, des cordes tendues, il faut passer sous d'autres, grimper à un grand mur etc . . .

Une autre course est plus fatigante : il faut porter son camarade (méthode des pompiers).

Le retour de chaque course s'effectue lentement en respirant profondément.

Enfin pour terminer une course avec bonds allant en diminuant d'amplitude nous remet dans l'état normal des occupations ordinaires.

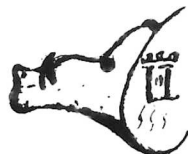
Il est 7 h $\frac{1}{2}$, vite aux douches et à la toilette.

A 8 heures petit déjeuner, la tente est déjà propre chacun y a mis toute son ardeur. l'un à balayer, l'autre à faire le feu, un troisième à embellir etc . . . les lits sont nets les sacs bien rangés, tout sourit, le soleil même nous inonde de lumière.

Tout irait pour le mieux si celui qui avait la corvée des plats n'avait oublié d'aller chercher le beurre, tant pis nous nous contenterons du pain trempé dans du chocolat. D'ailleurs nous ne nous en apercevons pas, trop emportés par l'ardeur de la discussion la présentation de patrouille qu'il faut réaliser et apprendre de suite. Encore 5 minutes, vite vite . . . un coup de corne c'est déjà 8 h $\frac{1}{2}$. Voici Wébé et Grand Lama qui s'avancent

Nous nous rangeons devant la tente. Middleleer, C P pour aujourd'hui, s'écrie « chevreuils toujours ». Nous répondons par un puissant « Prêt ».

(a suivre)

ĐIỀU LUẬT THỨ BA

“*Hướng đạo sinh giúp người và mỗi ngày làm một việc thiện*”

Hôm ấy, đoàn quân đoàn N.T có vẻ trang-nghiêm. Sau một cái bàn phủ chiếc khăn xanh, anh Đoàn-trưởng ngồi giữa, hai bên có anh Phó đoàn-trưởng và anh đầu đoàn, rồi đến các anh đội-trưởng.

Các anh họp hội đồng Minh-nghĩa để sử một anh Hướng-đạo đã phạm những điều cấm trong luật. Anh Đoàn-trưởng đứng giậy tuyên bố hội-đồng khai mạc rồi bảo anh đầu-đoàn ra gọi anh Trâu-trắng vào.

Chán cao, mắt nhìn thẳng, chứ không có vẻ sợ sệt của người có lỗi, Trâu-trắng vào, rồi rơ tay chào « Salut Chefs ! ». Anh Đoàn-trưởng nghiêm nghị nói :

— « Tôi rất lấy làm không bằng lòng rằng ít lâu nay anh em trong đoàn ai cũng phàn nàn về cách cử chỉ của anh. Trước kia anh ngoan ngoãn nết na bao nhiêu thì nay anh hư hỏng bấy nhiêu. Anh em có người thường thấy anh đánh bài tây rồi lại đánh đáo với một thằng bé bán nước với rong các phố. Anh lại còn khoác tay nó đi chơi là khác nữa. . .

Trâu trắng đáp :

— Thưa anh .

— Hãy để tôi nói hết đã. Anh chơi bời như thế là làm mất danh dự nền Hướng-đạo tỉnh ta, vì H. Đ. S. làm khuôn phép cho người chứ không phải chơi bời như một đứa vô lại. Anh đã làm mang tiếng cho tất cả những người cũng mặc quần áo H. Đ. như anh đó — Những điều anh bị tố cáo ấy, anh có nhận không ?

Trâu trắng giông giọng đáp :

— Thưa có.

— Vậy sao anh lại sinh hư ra thế ?

— Thưa các anh, bề ngoài thì em rất có lỗi. Nhưng em chơi bời như vậy không phải là muốn thích riêng, mà vì nghĩa-vụ.

— Vì nghĩa-vụ ? Mọi người sừng sốt hỏi.

— Vâng. . . Trong luật Hướng-đạo có điều bắt ta mỗi ngày phải làm một điều thiện. . .

Anh đầu đoàn chề nhạt :

— Ý chừng anh nghĩ nếu không đánh bạc thì phờng bài tây chết đói nên anh đánh đề cho chúng có miếng ăn chứ gì ?

Trâu trắng điềm tỉnh tiếp :

— « Giắt người tàng tật qua đường cho kẻ khó một đồng xu, dẫn đường chỉ lối cho người lạ, đó cũng là làm điều thiện. Nhưng như thế chưa đủ cho sự hoạt động của tôi, nên tôi muốn tìm điều gì khó khăn mà làm được thì mới thích. Thì một hôm tôi gặp thằng bé bấu nước với mà các anh khinh rẻ do. Tôi để ý xem xét thì thấy nó có rất nhiều tính xấu. Mới 15 tuổi đầu mà đã cờ bạc như ranh, được đồng nào đều nường bài tây hết. Nao có thể ! về đến nhà, mẹ có phen nàu thì nó lại to tiếng quát mắng. Nhưng nó cũng có tính tốt là đã hẹn với ai cái gì thì thế nào cũng giữ nhời. Tôi biết thằng bé ấy xấu không phải vì bản tính mà vì hoàn cảnh, nên tôi cố hết sức sửa đổi tính nết cho nó xem sao.

« Một hôm thấy nó đang ở đám bạc, tôi cũng ngồi xuống cạnh rồi nó đánh đâu tôi cũng đánh đấy. Cai trò đã cùng được cùng thua với nhau thì rẽ làm quen. Từ đấy, hăn chơi bời gì tôi cũng chơi cái ấy. Năm sáu hôm sau, chúng tôi đã thanh ra đôi bạc rất thân. Một hôm hăn đến tìm tôi, thấy tôi buồn dầu thì hăn hỏi :

— « Sao anh buồn thế ? Hay chúng ta đi đánh đáo đi.

« Tôi buồn bã lắc đầu nói :

— « Không được, chính vì việc ấy mà tôi buồn.

— « Lần nào anh đánh cũng được chứ có thua đâu ?

— « Đành vậy. Nhưng để tôi thấy tôi chơi bời lêu lổng thì buồn bã, hai ngày không ăn uống ; rồi gọi tôi đến, nước mắt giàn giụa mà bảo rằng

— « Con ơi, ít lâu nay con lêu lổng chơi bời, mẹ lấy làm đau khổ lắm. Từ khi cha con mất đi, nhà cửa thanh bạch, nhưng mẹ cũng thất lưng buộc bụng, chịu khổ sở khó nhọc, để nuôi cho con được sung sướng. Những mong khi con khôn nhớn mẹ già có chỗ cậy trông. Ngờ đâu con sinh ra hư hỏng thì mẹ còn trông cậy vào ai ?

« Nói rồi, để tôi lại khóc lóc thảm thiết. Tôi rất phân vân, mẹ mắng cũng sợ mà cờ bạc cũng thích. Anh thử nghĩ hộ xem có kẻ nào hay không ? »

THẮNG TIẾN

Quanh hàng sớm chuông khua trống gõ,
Tỉnh giấc mê đã tỏ vừng đông.
Chân trời góc biển xa trông,
Muôn trùng nan hiểm, một lòng ung dung.
Đường Thắng Tiến, non sông nhẹ bước
Anh em ơi! kẻ trước người sau!
Khăn quàng cổ, mũ che đầu;
Quần đùi, áo cộc dạn màu nắng sương.
Lòng phấn-khởi, du dương điệu hát.
Túi hành trang nhẹ vác trên vai.
Gọn gàng chân nịt lưng đai;
Non cao, biển cả, sông giải quần chi.

Thắng tiến đi! thắng tiến đi!
Bốn phương liền đất nước.
Hò thi chí nam nhi.
Giúp đời trong lúc gian nguy.
Luật chung Hướng đạo nên ghi lấy nhớ
Làm hết sức không đời đời chí;
Tổ tình thân hiệp sỹ mới hay.
Nghĩ làm việc thiện hàng ngày
An xưa cùng với nghĩa giầy sao quên.

Thắng tiến lên! thắng tiến lên!
Việc đời nào có khó.
Lòng người cốt phải kiên.
Chông gai coi thế đường liền.
Xông pha như một cánh tên nhẹ nhàng,
Khi cắm trại thênh thang biển rộng;
Lúc giữa rừng, quanh đồng lửa reo;
Bóng cờ dưới thác trên đèo.
Bánh xe đuổi trước, mái chèo đua sau

Thắng tiến mau! thắng tiến mau!
Anh em đoàn kết lại
Vui xướng ta cùng nhau.
Giắt tay quanh quả địa cầu,
Từ Nam Quan đến Cà-mâu hẹp gì,
Gây lực-lượng, cùng đi tới đích.
Làm cho đời vui thích với ta
Anh em bạn trẻ nước nhà,
Cùng nhau ta xướng khúc ca Liên Đoàn

TRẦN QUANG HUYẾN

*Ai bảo si cút không
ngâm thơ? Tụng công
dĩc anh hùng, họa cái
đẹp non nước, tả lẫm
lồng cao thượng, thì si-
cút dùng thơ. Chỉ có
vần trắc thì thích dùng
« tiến » mà bằng thì si-
cút kỵ vần « sau », thế thôi*

*Ông Trần Quang Huyền
là bạn già của si cút
tụng bài thơ Thắng Tiến
có giọng si cút lẫm.*

Stockholm - Đại biểu Hội Quốc Liên (SDN) phái đến dự Hội nghị Hướng Đạo Toàn Cầu lần thứ 8, ông Bertil Renborg có đọc một bài chú thích, tờ ý «phục» Thượng Đạo.
Ông yêu cầu H Đ dẹp hội Quốc Liên trong cuộc bành vực Hòa Bình cho thế giới.

Jamboree. - Hội Nghị quyết định: cứ mỗi 4 năm một lần có cuộc Hopp ban Thê giới.

— Cuộc Hopp ban phải it ra là hai tuần lễ và sẽ trừ tình vào dịp nghỉ hè cho tất cả học sinh các nước.
— Trang hoàng trại. Việc trang hoàng trại phải tự tay đoàn sinh làm lấy hết và ở ngay trại, đã đề sẵn vật liệu, đồ dùng cần cho việc trang hoàng. Cán nhất phải tiêu rất ít.

— Không nên dùng máy hát truyền thanh trong Trại lúc Hopp Ban.
— Trong lúc Hopp ban Thê giới không nước nào được mở cuộc Hopp ban Toàn Quốc.

Nước nào mời Jamboree năm 1937 này? Có hai: Mỹ và Hòa Lan.

Sau một hồi bàn bạc Hội nghị nhận lời của Hòa Lan nhưng Đại Biều Hòa Lan phải đến sự tốn kém lại nói thêm: «Vi tài chính quá bấp bênh, chúng tôi chưa dám hứa chắc sẽ đón tiếp các nước ở nước tôi được. Vậy xin về thu xếp, sẽ trả lời chặc chắn sau!»

TIN NHÀ

Saigon. - Các độc giả TT. ở Bắc-Miền cho anh em trong Nam không thiết gì, anh Khắc đã điện lấy các đĩa ấy vào Nam để chạy trong kỳ họp ban. Một ý kiến rất tốt.

Espéranto. - Anh Nhân đoàn trưởng Thăng-Long mới được giải đầu trong một cuộc thi đoàn thiêu tiêu thuyết esperanto.

Cần thơ. - 12-12-35 tiếp anh Appan. Đoàn thủ khoa Nghĩa trong một kỳ trại 8-12-35 được 7 anh lên HDS. hàng nhì và 2 anh hằng làm bép.

Lạng Sơn. - Hội H Đ đã họp đại hội đồng có nhiều quan chức pháp nam đến dự. Hội đồng tri- sự thành lập rồi, gồm có: Danh dự hội trưởng Quan sư Giudicelli; hội trưởng: quan đốc học Lemoing; phó hội trưởng: quan phó sự Phay; ông Đ. một nhũ (quy); ông ...

ký: ông Ronger; ủy viên địa phương trung ủy Crowet; Đoàn trưởng: anh Nguyễn dừ Giát; phó đoàn: hai anh Nguyễn hữu Viên và Hoàng huy Toai.
Hai phen nung đúc, đoàn H Đ. Lang sơn phen này thế nào cũng nhẹ nhàng Thăng tiến được. Chúng tôi reo hò vui mừng.

Huê. - Đoàn Bắc Hà chầy Saigon tới Huê, nghỉ ba hôm để chơi với anh em thân kin, được tiếp đãi một cách rất thân thiết cảm động Bắc Hà cũng làm bữa tiệc trai để mời anh em Huê chơi.

Thái Bình Trại Noel. - Trong hai ngày nghỉ lễ Noel, hai đoàn Trại Lãm và Nguyễn công Trứ đã sang cầu trại cùng anh em Trần quốc Tuấn Nam Đình ở Mã Râm, cách tỉnh lỵ 6 km. **Tuyên lời hứa**. Nhận dịp đoàn Trại Lãm cắm trại ở Mã Râm. Anh em đoàn Trại Lãm, đêm lang đứ Trại Lãm lại đứng vào ngày «chưa» đứ Trại Lãm mà tuyên lời hứa, chặc bản những người hứa và những cái nhút nhát cảm động nhất trong đời các anh, sẽ in sâu vào óc các anh mãi mãi.

Một nhà ở phố Miribel thất hỏa các anh em đoàn Ng công Trứ ở gần đấy, được sập coi nút ở đầu khán quảng. Lãm em còn bé lắm mà hàng hải sông vào trong nhà rồi nước, đập lửa, khuôn đồ Một lúc thân lửa cũng phải nổ si cut mà cut Hanoi. - Phạm cháy ở cầu đền, thiên 3 trăm nóc nhà, nếu ai hỏi TT rằng có mấy HDS đi phố cứu thì TT lung tung quá.

Hanoi - Tin buồn Bà giáo Nguyễn thùy Hùng là nội tướng anh đoàn trưởng cũ đoàn Lê-Lợi mất. Chúng tôi xin chia buồn cùng anh Hùng và qui quyến.

Vào Nam - Hôm 23 Décembre 1935 12 g. 10 đoàn «Bắc Hà» đã lên đường, có các ông Nguyễn Lễ, Bùi đình Tịnh và anh em H Đ. rất đông đi tiễn. Anh Ngô thê Tân là đoàn trưởng đã vào trước rồi. Hôm nay đi có:

Phó đoàn: Trần duy Hưng, phó ủy đoàn tr. Ngô Quyền
Đội Gá: Phạm v. Bình (phó đoàn Thái Bình) đội trưởng, Nguyễn Kỳ p đ. Phúc, Lê huy Cao, Nguyễn huy Khang, Thông Đạo thầy Hải
Đội Trại Trại phục Chuyền đội trưởng. Nguyễn thê Lộc; p. đ Võ Loan,

Nguyễn thúc Ân, Trần văn Được Đình đức Nghĩa.

S. D. Arnaud đi Saigon. - Tất 24 anh em Hanoi đặt tiệc trả tiễn M. Arnaud (chủ nhà buôn) đời vào Saigon. Hôm sau tiệc ở nhà ông hội-trưởng Nguyễn Lễ

Anh là một người đáng mến, làm việc chưa bao lâu đã đức mọi người yêu vì Anh vắn độ một năm, trong khi ở anh phó thư ký Nguyễn xuân Lan (inspection du Travail Gouvernment Général) làm thay.

TT. chúc: Bon Voyage, Bonne chassee Câm linh với Sĩ cũt Ai cứ phàn nàn ở Nam thành, đời với H Đ ít Mạnh thường quân là sai. Ông Huê nhà lính trưng nhà tên đề ông Bình nhà lính trưng phá Đồ quan. Đã có lòng yêu anh em H Đ để anh em đức đi lại, không lấy một đồng sự nào.

HAI TIN BUỒN

Bản báo địa phương viên ở Paris mới gửi vô Tuyên điện về tin sau này **Cụ Pétrus Benoit tạ thế** - Cụ bà Pétrus Benoit là thân mẫu Nicolas Benoit mới tạ thế. Cụ thực là một vị hiền mẫu đã khéo đem tài giáo dục rèn đức nên đức một người con có nhân cách hoàn toàn là nhà sáng lập ra hội ta: Nicolas Penoit. **Giáo sư Goblot tạ thế**. - Giáo sư Edmond Goblot tạ thế hôm 9 Août tại Strasbourg, thọ 77 tuổi. Giáo sư là nhà đầu tiên hiểu rõ cái hay của phép giáo dục mới này, đã hết sức bành vực H Đ mà vì thế, trong đời đó, có kẻ đã liệt cụ vào hàng «lạm hại xã hội» Giáo sư chẳng theo những cái tư chỉ bề bề và quan đàng của các giáo sư Cao đẳng đại học đứờng, dù tuổi đã cao, cũng quần cut, sơ mi vàng, cuộc hồ với anh em. Sinh nghề âm nhạc, giáo sư đã có lần cừng lên sân khấu với anh em.

Kỷ đại hội đồng mới rồi, cả hội đồng đồng thanh hoan hô giáo sư và xin tái bầu giáo sư làm danh dự hội trưởng. Thư của hội trưởng Bertier gửi đến, thời than ôi! Giáo sư đã nọa bệnh rồi Trên đứờng Bertier giáo sư vẫn không quên đức vấn đề H Đ không giây đức, giáo sư phải ủy phụ nhân viết thư đáp lại và cảm ơn cả các anh em Đức vài ngày thì mất, một sự đau đớn, một sự thiệt thòi lớn, cho gia đình H. B. T. E.

LAIT CONCENTRÉ
NON ECRÉMÉ
SUCRÉ

SỮA ĐẶC HIỆU "THUYỀN BUỒM"
RẤT TỐT VÀ BÁN RẺ HƠN HẾT

MARQUE

JONQUE

O\$22 một hộp

Seul Importateur

Louis OGLIASTRO & Cie
S. A. R. L.

SAIGON. HAIPHONG. HANOI

KAMPOT. PHNOM - PENH

« Hửu không ngồi ngợi, đáp ngay : — Anh nên nghe cụ là phải, chớ nên để cụ buồn.

« Được dịp, tôi vội lợi dụng, bèn bảo anh ta rằng ;

— « Bây giờ để tôi không thèm nhìn mặt tôi nữa, vậy tôi muốn nhờ anh đưa tôi đến xin lỗi trước mặt để tôi.

« Rồi, chúng tôi giắt tay nhau đến trước để tôi. Đã được tôi trình cái mưu kế đó nên thấy tôi đến thì để tôi làm mặt giận gắt : — Mày còn dám nhìn mặt tao nữa ư ? Ai nuôi mày đến gần này mà mày nỡ làm cho tao lúc nào cũng khổ não vì mày ?

« Tôi cúi mặt ra dáng hối hận, rồi khẽ bắm tay anh ấy để xin hờ. Anh ta ôn tồn nói : — « Xin cụ tha cho anh con, tuy chút giai nhưng nay đã biết hối rồi. — Hối với hận ; nay nó xin thôi, mai lại đi đánh thì ai đi mà canh được. — Anh con xin cam đoan với cụ rằng không bao giờ dám cờ bạc nữa.

« Để tôi dấu dụ mà rằng : — « Tôi cũng nể cậu mà tha cho nó. « Vậy cậu thử hỏi nó xem nó có thật cam đoan như thế không ?

« Anh ta ngoảnh lại hỏi tôi : — Thế nào, anh ?

« Tôi cả quyết đáp : « Con xin hứa với để không bao giờ cờ bạc nữa.

« Để tôi ngoảnh lại anh ta nói : — Cậu có cả quyết giữ nó cho tôi được không ? — Bắm cụ có ! — Nếu vậy tôi cảm ơn cậu. Còn bằng kia, lần này tao tha cho thì phải đổi tính nết đi nhé. — Con xin vâng.

« Chúng tôi rất nhau ra, anh ta rủ tôi về nhà chơi cho đỡ buồn. Vừa đến nơi, bà cụ nhà anh ta thấy con thì kêu khóc Trái hẳn với mọi bận, lần này anh ta cúi đầu đi thẳng vào buồng không nói gì cả. Vào đến buồng tôi nói : — Các cụ lắm nhời nhỉ.

« Anh ta buồn dẫu đáp : — Nhưng chúng mình cũng có lỗi cơ,

— « Ừ ma chúng mình có lỗi thật. Nay tôi đã biết hối hận. Còn anh ?

« Anh ta ngồi thừ, không đáp. Tôi lại nói thêm vào :

« Chơi thì vẫn muốn chơi, nhưng nhớ đến cái cảnh mẹ già, đã phải gồng thuê gánh mướn để nuôi mình, lại phải đau đớn vì mình lêu lộng thì còn lòng nào chơi nữa. Cụ thấy anh đi đánh bài cũng buồn lắm đấy nhỉ ?

“ Anh ta lạng yên, Chiều đến, tôi ra về, thì anh ta có vẻ suy nghĩ lung lăm, bỏ cả bữa cơm.

“ Hai hôm sau, gặp anh ta mang ấm nước đi bán. Tay bắt mặt mừng, tôi hỏi: - Anh đã bán hết chưa? - Hết rồi.

- Ta đi chơi đi - Rồi tôi đưa anh đi chơi một vài phố. Gặp phường bài tây, anh ta có ý muốn vào; tôi vội lời đi mà rằng: - Minh đứng lại một lúc, mẹ già ở nhà khổ não một ngày. Ta nên về thôi. Á hôm nay anh bán được bao nhiêu, đưa cả cho tôi.

“ Anh ta đưa cho tôi một hào tư. Một lát về đến nhà anh ta, tôi đưa cho bà cụ số tiền đó. Bà cụ vui vẻ vô cùng. Thấy mẹ sung sướng anh ta cũng vui cười. Tôi giắt anh ta vào buồng và chân trọng bảo anh ta rằng: - Muốn kỷ niệm ngày vui của anh, tôi xin có qua này biếu anh.

“ Nói xong, tôi giở ra một gói đưa tặng bạn. Anh thấy một quyển sách thì cười mà rằng: - Quà này không ngon, vì tôi có ăn được đâu. Quà này tuy không ăn được, nhưng sẽ có ích cho anh. Thật vậy ư? - Vâng, đây là quyển “ văn quốc ngữ ” anh học độ hai tuần lễ thì có thể đọc được sách rồi. Khi ấy; tôi sẽ cho anh mượn nhiều truyện hay, như truyện Trang-Quỳnh, Trang Lợn chả hạn, mà thằng Lém nó vẫn kể cho ta nghe ấy

- Nếu vậy thì tốt lắm, anh bảo tôi học ngay nhé.

“ Thế là từ hôm ấy, những lúc rỗi, tôi dạy anh ấy quốc ngữ, lại dạy anh ấy các bài hát hướng đạo. Anh ấy thích lắm, lúc nào cũng hát, cũng cười. Trước tôi còn cho mượn những truyện giải trí, sau tôi cho mượn những sách học. Anh xem gì cũng ham lắm. Một hôm, đi qua phố chợ gặp một đám bài tây, tôi giả vờ muốn vào đánh, thì anh ta vội kéo tôi đi và nhắc lại lời hứa của tôi hứa với để tôi.

« Thế là công việc của tôi đã xong, tôi vui sướng vô cùng. Nhưng muốn giúp anh ta đến nơi đến chốn tôi nói với để tôi đem anh ta gửi một người làm ô-tô cho học nghề cầm lái. Hiện nay, tuy anh ta là một người thợ ít tuổi nhưng rất chăm chỉ, cần mẫn.

« Ấy vì tôi muốn đưa đường chỉ lối cho một người làm lỗi mà phải làm những điều trái với luật hướng-đạo để phiên đến các anh phải trách Sự thật là thế, nếu các anh có cần phải chứng cứ thì tôi xin đem anh ấy đến để các anh hỏi ».

Anh Đoàn-trưởng hỏi :

— Nhưng sao anh không cho tôi biết từ trước ?

— Việc đang thí nghiệm, chưa biết có thành công không nên em chưa dám nói vội.

Anh Đoàn-Trưởng ban nhỏ với anh phó-đoàn và anh đầu-đoàn, cùng các anh đội-trưởng một lúc ; rồi anh đứng giậy bắt tay Trâu-Trắng mà rằng :

— Trong việc này, anh đã tỏ ra một người giàu lòng đạo đức và rất cao thượng. Không phân biệt đẳng cấp, anh chịu tự hạ đi chơi với một đứa ha tiện đê rất nó ra khỏi bước đê hèn. Anh tưởng đã làm một việc thiện tâm thương, mà chính anh đã cứu vớt được một linh hồn sắp dẫn đi xuống nơi hắc ám ; anh đã trả lại cho người mẹ tuyệt vọng một đứa con biết hối, anh đã thêm cho nước được một người thợ cần cù.

Tôi xin thay mặt hội đồng « minh nghĩa », và cả đoàn, mà khen anh là một người rất xứng đáng với cái tên Hường-đạo.

Trâu Già và Báo tươi cười

Hadong

TIN NHẬN

Anh em Nam-dịnh và Thái-binh — Có nhận được tin điện anh em gọi nhưng bận vì tiền anh Arnaud nên thiệt mất cuộc vui Maram, anh em chắc đã lượng tình cho.

Ann em Huế và Đồng hời — Chúng tôi được thơ anh Minh báo gửi báo, vui mừng lắm đã gửi ngay cả. Cứ mỗi ba tháng xin anh em thu tiền gửi cho đê cho tờ báo của các anh đỡ túng thiếu.

Ô. Tham Nguyễn đình Tranh Đồng hời — Chúng tôi nhận được mandat 8\$40 trả

tiền báo rồi, xin cảm ơn ông lắm lắm.

Anh Xuân Phúquốc — Xin anh rủ người mua báo cho, nếu được 10 người thì đêi anh thu 1\$.

Ô. BầyCái bè — Số 1 hết từ lâu in lại song xin gửi vào sau.

Ô. Biện Phúquốc — Khi tiện xin ông gửi cho 1\$15 cước gửi sách

Hanoi Báo — Chúng tôi vừa nhận được số đầu Hanoi báo, xin chúc Hanoi Báo sống lâu mãi mãi

TRÒ CHƠI MỚI

CỬU CHƯ'ONG

« Cửu chương ! Trò chơi gì quái gỡ thế ? »

Nào anh em sói con, Hương-Đạo sinh, các anh hỏi đồn đi !

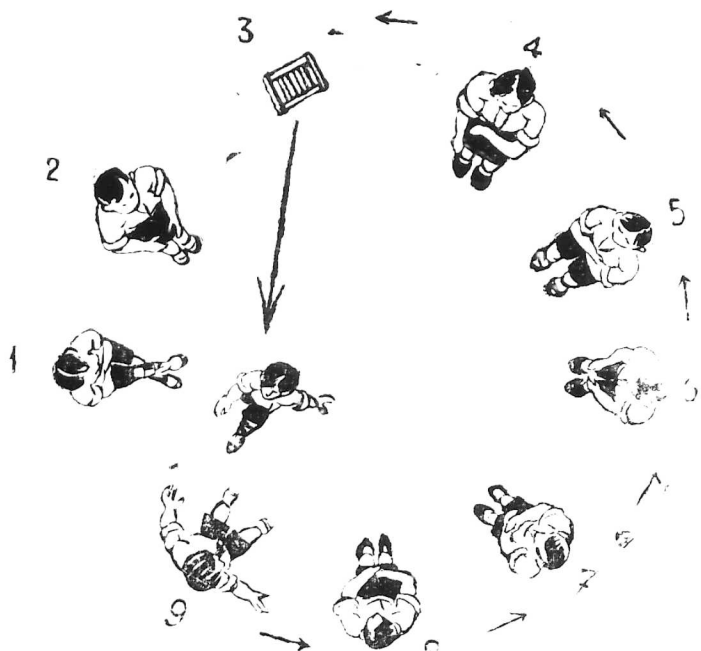
— Có gì đâu ! Chỉ là 2 lần 3 là 6, 9 lần 8 là 72 v. v . . các anh thường thuộc lâu khi làm tính nhân ấy mà ! . . .

Thế mà tôi cam đoan rằng chúng ta sẽ thấy nhiều lúc bí đấy.

Không tin ! các anh hãy thử những trò chơi kể đây :

I.— của Sói-Con : (chơi đôi chỗ)

Trước hết vẽ bằng phấn quanh sân 5 vòng tròn, đánh dấu từ 1 đến 5. Mỗi sói của đàn đứng vào một vòng và nhận lấy số của mình. Còn sói thứ sáu đứng giữa.

Đầu đàn đứng ngoài hô : 15. Tức thì sói 3 và sói 5 phải nhanh chân đổi chỗ cho nhau. Sói sáu trong lúc ấy cố cướp lấy một chỗ.

Ai dẫm vào vòng trước người ấy được giữ chỗ.

Nếu sói nào nhầm sẽ phải ra : Ví dụ hô 12, sói 5 cầm đầu chạy.

Mỗi bầy có thể chia làm 2 đám chơi, mỗi đám có 10 vòng, còn 2 sói ở ngoài.

Khi hô 24 thì 3 phải đổi cho 8, 4 phải đổi cho 6 cùng một lúc, vì . . . 3 lần 8 và 4 lần 6 cũng là 24.

II.— của Hương Đạo sinh — (một đội hay cả đoàn)

Bắc ghế ngồi thành vòng tròn. Mỗi người nhận một số từ 1 đến 9, đếm từ trái sang phải. Đội-trưởng hô : 45 tức thì số 5 và 9 đều phải đứng dậy quay một vòng ở chỗ mình.

Nếu hô 49 thì chỉ có một số 7 quay. Nếu hô 24 thì những số 4, 6, 3, 8 đều phải quay. Số 1 phải quay với những số từ 2 đến 9.

Thê-giới ngữ Esperanto

Esperanto có giúp ích gì cho hướng-đạo không? Điều-luật thứ tư chẳng đã nhắc ta rằng: « Hướng-đạo sinh là bạn của mọi người và anh em của các hướng-đạo-sinh khác. » Nếu ta hiểu câu ấy theo một cái nghĩa rộng rãi thì ta sẽ thấy chủ nghĩa hướng-đạo, trong nhiều mục đích khác, cũng có mục đích làm cho ta trở nên người bạn của hết thảy mọi người, của nhân loại, Mà mục đích ấy lại chính là mục đích của bác-sĩ Zamenhof, của hết thảy những ai học Esperanto, vẫn theo đuổi từ trước tới nay. Hai chủ nghĩa (scoutisme và esperantisme) đã gặp nhau ở chỗ ấy.

Auh em hướng đạo! Gia-đình hướng-đạo có phải là một cái trường võ-bị không? Chúng ta bận một bộ y-phục gọn gàng, chúng ta tập xem phương hướng, tập Morse, tập tuân theo kỷ luật, v. v. . . có phải cốt để sau này trở nên những chiến-sĩ không? Những khẩu hiệu « Be prepared, sois prêt, toujours prêt! » có phải cốt bảo ta phải « dự bị chiến tranh » không? Tôi giám chắc rằng không, nghĩa lẫn không!

Vậy, hỡi anh em! Ngày nao mà các anh còn « khát khao », « mong mỏi », « hi-vọng » cho nhân loại không phải mất lấy một giọt máu, thì ngày ấy, xin các anh chớ nên « lãnh-đạm » hay « công - kích » Esperanto, mà chỉ nên tán - thành các lý-tưởng thiêng liêng của nó, dù các anh, vì đường sinh-kế, không có thì giờ mà theo học. Các anh hãy xem: trong quyển « Eclaireurs », cụ Baden Powell cũng nhiều lần nhắc đến Esperanto; tạp chí « Eclaireurs de France » vẫn thỉnh thoảng nói nhiều đến Esperanto. Vậy « Thăng-Tiến » có một trang về Esperanto, cũng không lấy gì làm lạ.

N V NHÂN (Gà-Tờ)

Ta ví dụ có 9 người chơi. Nếu số 3 nhăm, phải xuống ngồi chỗ số 9, còn từ số 9 đến 4 sẽ dần dần lên mỗi người một số (xem tranh vẽ).

Nhận lấy số mới rồi cuộc chơi lại bắt đầu.

Nếu trên 9 người chơi thì cũng chỉ đếm đến 9 rồi đếm lại, vì những số trên to quá, vả lại như thế sẽ không gọi được là . . . cửu-chương nữa.

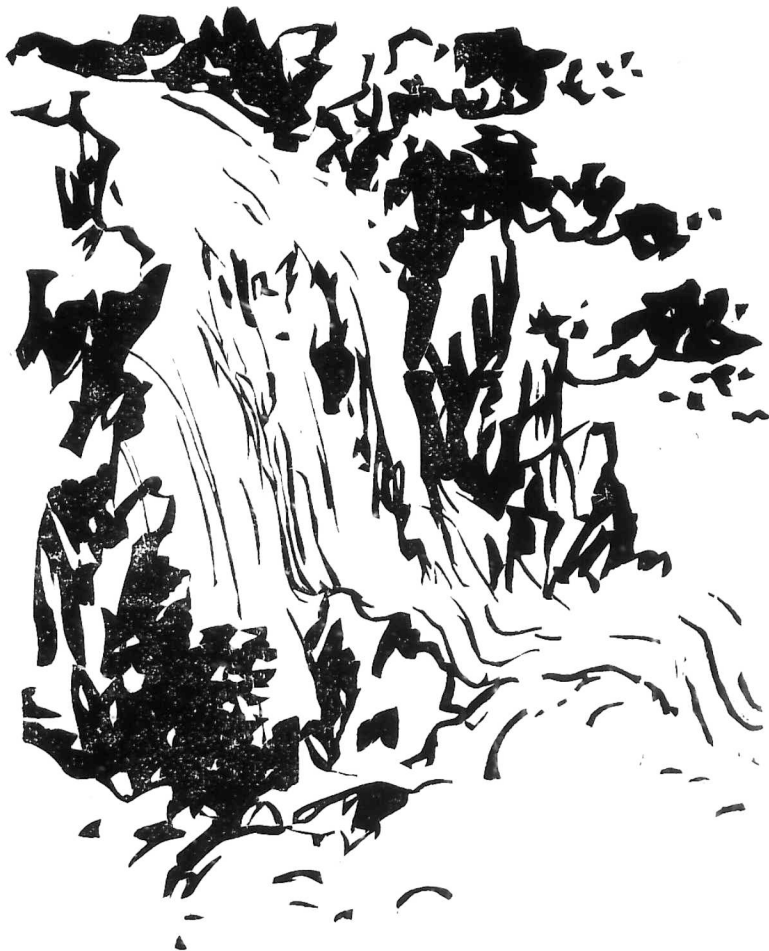
Cuộc chơi càng hô nhanh càng vui, nhưng người hô cũng phải thuộc lâu cửu chương đã!

DIỀU-HẬU

TỪ HỒ GƯƠM ĐẾN BẢN GIỐC

(Tiếp theo)

Nhà Ngọc ngày nay chỉ gọi được cho Ngọc những nỗi đau thương. Ngọc có còn người được chút nào là người ở cái nhà thứ hai, là đội « Sói » của Ngọc. Nói là một nhà, một gia đình, không phải nói quá. Hẳn hơi có nơi có chỗ, nó chỉ là một góc buồng, nhưng đủ cái bàn con, tám ghế đầu, bàn ghế tre lối Điều - Hậu anh em tay làm lấy. Trên tường thì san sát các tranh ảnh, trên hết là bức tranh ông

Ngô thường Kiệt, thánh sư đoàn Thái Hòa, dưới là một đầu sói lớn, cứng cáp, hai mắt linh lung. Hai bên thì nào ảnh trại, tranh cứu thương, bảng học chữ Morse, một t bông lau đôi đã mang từ núi Mã-yên ở Trường An về, một lọ nước đổ ngẫu của sông Bạch Hắc, một chiếc sịch đồng nặng chĩu những sách, vài cái diu, bảy tám chiếc gậy lỗ lạng sặc sỡ. Hai bức

mành sậy cách hẳn cái «chang sói», ấy không lẫn với các đội Sư tử, Hồ và Gà gáy.

Mỗi lần Ngọc đến đội quán không khác cái người chịu rét lâu mà được vào chỗ sưởi ấm vậy. Ngọc đã thành người em út của đội. Ai có truyện, kể truyện Ngọc nghe; ai có tin, báo tin Ngọc biết. tranh đẹp đưa tặng Ngọc, ghé êm để Ngọc ngồi. Thật không bẹn mà ai ai cũng như thi nhau làm cho Ngọc được một tấm yêu ấm áp bao phủ.

Hôm ấy là buổi họp đội. Anh đội trưởng Phúc chủ tọa 16 tuổi mặt lúc nào cũng như nghĩ ngợi, vui luôn nhưng hình như không thể quên được rằng hai tay mình cầm cả vận mệnh của đội, cất nhắc ra vẻ tri trọng. Đôi mắt anh là Nhân, phó đội. Phúc êm đềm bao nhiêu thì Nhân sôi sục bấy nhiêu. Nhân ngồi không yên chỗ. nói thì múa chân hoa tay, tinh thẳng như mũi tên.

Hai bên có Ngọc, rồi đến Ân, một quỷ sứ mà anh em đã dè dũa nên một Hường đạo sinh khá, Quán, lành, chậm, cẩn thận, Hoàn, nhanh nhẹn, bao. có lúc liều, rồi Tuấn một bộ mặt khả nghi, tinh nhưng lại nghịch, nhanh nhưng danh vật. Tuy tin lòng mà anh em nhận rồi, nhưng vẫn không khỏi để ý luôn đến. Đã luyện được Ân anh em không nỡ từ Tuấn, cố gắng cho được một bạn tốt.

Bấy nhiêu anh đang thì thảo một chuyện gì thì anh Chí mở miệng vào

— Truyện gì mà bí mật thế?

— Thưa...

— Thôi nêu bí mật thì tôi cũng chả muốn biết.

— Không a. Chúng em bàn về cái tên đội chúng em đấy a. Các anh ấy cứ chế chúng em là « chó sói », có cụ lại bảo « sài lang, làm mách gì », chúng em muốn biết đích sói là vật thể nào nhưng thật quả là không ai được nhìn qua. Đã lên cả trại Bách thú cũng không có. Anh đã ở lâu thượng du, chắc anh có thấy, xin anh cho chúng em biết hình dạng rõ ràng của cái biểu hiệu đội chúng em.

— Tôi cũng chưa được thấy nốt. Chỉ biết sói là một con vật tinh nhanh, gan, bao, không biết sợ, giám đuôi cả người. Có lẽ ở nước ta không có vì sói ở những nơi lạnh, lắm tuyết. Tôi thấy nói ở Ha Lang có nhưng chưa được xem có đích thực không.

Nhân vội hỏi ngay:

— Ha Lang ở đâu a.

— Ở phía đông tỉnh Cao Bằng, người ta nói đường Ha Lang đi Bằng Ca có sói. Cái đó không lấy gì làm chắc, hay lại là chó rừng đấy thôi.

— Thế thì anh em ta lên ngay, xem xem nào.

Vừa nói Ân vừa làm bộ khoác túi, chống gậy. Chí bảo ngồi xuống, Ngọc bỗng hỏi:

— Thưa anh Ha Lang có gần Tàu không a?

— Giáp Tàu.

— Thế thì... đi, đi.

Chỉ nhìn Ngọc, như đã hiểu ý. Ý Ngọc là em Lan của Ngọc đã bị bắt sang Tàu thì một bước về phía bắc là gần em được một bước Ngọc vẫn chưa cái ước ao thấy em, nên thấy nói giáp Tàu không thể yên được nữa. Chí ngùi ngùi nói: Tôi sợ việc này khó lắm. Nước non Cao Bằng thì cả nước Nam nhà cũng chả mấy chỗ bằng. Cấm trại đấy còn nói gì. Nhưng năm nay tôi không được nghỉ nhiều, không thể đưa các anh đi trại xa được.

Cái vẻ thất vọng của Ngọc dường như lạnh tới tận tim Chí, lại thêm cả-đội số lại, nào Phúc là người lớn, nào Ân với Tuấn khoẻ

THĂNG-TIẾN

CƠ-QUAN CỦA ĐOÀN SINH HƯỚNG-ĐẠO KHẮP CÁC XỨ

Anh em Hướng - Đạo viết và vẽ lấy cả

Mỗi tháng ra hai kỳ : ngày 5 và 20 mỗi số 0\$03 CẢ NĂM 0\$60

Các mandats xin đề lên Trần Văn Tuyên, 55, Rue Jambert - Hanoi

**Những truyện anh hùng có thực hay không quá sự thực
Những trò chơi vui thú khỏe mạnh Những cảnh non nước gấm vóc
Những hy vọng một cuộc đời tốt đẹp và vui vẻ**

như voi, sợ gì. Chi không muốn, nhưng nhìn đến Ngọc mặt đã nhợt nhạt thì không thể chống được : Nếu ..

- Nếu thế nào anh ? Anh nói mau, em van anh.

Chúng ta vẫn mang tiếng là nhạc học mà mẹ chơi. Nếu các anh tỏ ra với mọi người rằng không phải thế, nghĩa là bao nhiêu anh đều đỗ hay lên lớp cả thì tôi cũng trog đó các anh đi Cao-Bằng.

Một hồi vô tay như sấm lâm cho các đội khác phải tho cổ vào xem cái gì.

Lối ấy vừa đi về Chi vừa hỏi Hồi rằng sao lại không gan tí nữa, ai lại đi hứa một việc quan trọng thế; một lu trẻ thơ, mấy trăm cây số, liệu có đi chơi chầy không Nhưng chả ngại. Phúc lên nam thứ ba thì còn ngại gì. Nhân đó tốt nghiệp được. Ngọc thì thế nào cũng đỗ thôi, lòng nhờ em là thuộc bổ vô song của Ngọc. Án độ này kha, mong được. Hoàn thì vượt thừa lên lớp nhất. Quan chắc chắn Con Tuan, Tuan thì có họa thành cũng chả làm cho đỗ được. Chả ngại gì!

Thang sau đến, Cả đội đỗ, đến Tuan cũng đỗ nốt. Chẳng muốn làm bận cho đội, Tuan cũng học cho đến đỗ. Không hề nuốt lời được, Chi phải thu xếp cho anh em chầy Cao Bằng. Lo thì lo thật nhưng nhìn mặt Ngọc thấy từ bao giờ đến bây giờ mới có một chút vui sống thì Chi cũng tự an ủi được mình.

Buổi họp quan trọng. Phúc soát đồ đạc từng người. Nhớ từ kim, chỉ cho đến áo thay quần tất, áo tơi, nẹp lưng, nũn miếu, bát đĩa. Đề ý nhất cái hộp thuốc, dù người ta bác Cao Bằng không có sốt rét Phúc cũng đem mấy ống ký-ních. Ông tìm rảo cần quần vải, cần thận. Đèn lo, dao tay, chẳng thiếu một thứ gì.

Cái lều đem ra cắm thử sửa chữa lại tinh vi. Anh Lhote sang châu Phi có lẽ cũng kỹ thế là cùng.

Chi lại cần dặn : Đền Đàng mua lấy mỗi người một đôi giấy đồ vải dẫu thô làm nhẹ Núi da đi thứ giấy ấy êm lấm mà không chượt. La bàn coi hiệu có đủ chưa ? Thường phải cho kha vào, mỗi người một cuốn. Đừng mang thừa đồ cho nặng nhưng cũng đừng mang ít mà thiếu. Anh em ghi lấy; ~~đây là những chỗ cần~~ độ vừa phải, ngày đi đừng độ đường đêm nghỉ ở chỗ tối để dạn đường quên nhẹ

(Còn)

IN Ở ĐÔNG-TÂY, HANOI

QUẢN-LÝ : **TRẦN-VĂN-TUYÊN**

Price 2.000 ex.

Trần Văn Tuyên
1930

